

[Kulturministeren]

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige og hurtige behandling.

Taanquist (S):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljø.

(Lovforslag nr. L 91).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Annette Just (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om officiel anerkendelse af de republikker i Jugoslavien, der ved flertal ved frie demokratiske afstemninger har truffet beslutning om at opnå uafhængighed og selvstændighed.

(Beslutningsforslag nr. B 17).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre:**Spm. nr. S 127****1) Til udenrigsministeren af:****Jørgen Estrup (RV):**

»Kan udenrigsministeren bekræfte, at Kina har udskudt underskrivelse af aftalen om ikke-spredning af kernevåben, samtidig med at landet ifølge den amerikanske efterretningstjeneste støtter Irans udvikling af et a-våben-program?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge Information den 31. oktober d.å. beskylder »regeringskredse« i Washington – på basis af materiale indsamlet af CIA – Kina for at støtte Iran med at »opbygge et a-våbenprogram, der på mange punkter ligner Iraks atomvåbenprogram«.

Dette sker samme dag, som Radioavisen med AFP som kilde kan meddele, at det kinesiske parlaments faste komité har udskudt underskrivelse af aftalen om ikke-spredning af kernevåben, selv om komiteens talsmand tidligere havde meddelt, at man var parat til at underskrive.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det vil ikke være korrekt at sige, som hr. Jørgen Estrup gør det i sit spørgsmål, at Kina har udskudt underskrivelsen af aftalen om ikke-spredning af kernevåben.

Sagen er den, at Kina i august måned i år har annonceret, at man i princippet er rede til at tiltræde ikke-spredningsaftalen, men der blev dengang ikke oplyst noget om, hvordan en sådan tiltrædelse vil finde sted. Det har så været behandlet i sidste uge i et møde i den kinesiske folkekongres' stående komité, og dér besluttede man at behandle spørgsmålet igen på et senere møde. Men det er blevet fremhævet fra kinesisk side, at man vil tilslutte sig ikke-spredningstraktaten, når de procedurer, der er foreskrevet i kinesisk lov, er tilendebragt.

Den anden del af spørgsmålet handler om kinesisk støtte til Irans udvikling af et a-våbenprogram. Dér er det korrekt, at der i amerikansk presse har været forlydender herom, og i sidste uge blev spørgsmålet så bragt op under en høring i Senatets underkomité for Asien. Det amerikanske udenrigsministerium bekræftede her, at der eksisterede et nukleært samarbejde mellem Kina og Iran i form af salg af nukleart relaterede teknologier, men der foreligger ikke noget bevis for, at Kina med dette teknologisalg har bistået Iran i udviklingen af kernevåben, og Kina har afvist de amerikanske presseforlydender. Man bekræfter at have et nukleært samarbejde med Iran, men dette samarbejde, siges det, har udelukkende fredelige formål.

I øvrigt vil den amerikanske udenrigsminister jo aflægge et besøg i Kina i dagene 15.-17. november, og det må antages, at man fra amerikansk side vil rejse spørgsmålet ved denne lejlighed.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg vil gerne takke for svaret og samtidig sige, at jeg synes, det er interessant, at der altså er sådanne kinesiske forbindelser til Iran. Man

[Jørgen Estrup]

kan jo godt spørge sig selv, om det gør den kinesiske politik på området troværdig, og derfor vil jeg gerne spørge udenrigsministeren, hvornår man i så fald fra kinesisk side vil underskrive ikkespredningstraktaten, og hvad man fra bl.a. den danske regerings side har tænkt sig at gøre for at sikre, at kineserne faktisk lever op til det, som er indholdet af ikkespredningsaftalen, nemlig at man ikke eksporterer atomvåbentechnologi, og at man altså afholder sig fra en destabiliserende udenrigspolitisk indsats.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det første spørgsmål stillede hr. Jørgen Estrup jo til sig selv, så dér er jeg sikker på, at han får et klogt og fyldestgørende svar. Hvad det andet angår, kan jeg sige, at vi selvfølgelig håber, at man snarest muligt vil have tilvejebragt det lovgivningsmæssige grundlag for underskrivelse af ikkespredningstraktaten, og i det øjeblik det er sket, vil den danske regering selvsagt sammen med andre underskrivende lande følge de regler, der er indeholdt i denne traktat, med henblik på at sikre, at alle traktatunderskrivere lever op til traktatens indhold.

Jørgen Estrup (RV):

Uanset om udenrigsministeren mener, jeg stiller spørgsmål til mig selv, vil jeg i hvert fald gerne formulere dem én gang til til udenrigsministeren, når udenrigsministeren ikke mente, det var rimeligt at besvare mit andet spørgsmål, nemlig hvad den danske regering havde tænkt sig at gøre.

Jeg synes jo, det må være interessant fra dansk side at sikre sig, at der ikke her er tale om det, som udenrigsministeren selv i en række sammenhænge har sagt var uacceptabelt for et uland – og Kina er jo et uland – nemlig at man investerede penge i atomvåbentechnologi, og da slet ikke om spredning af den.

Derfor vil jeg dels gerne spørge endnu en gang: Hvad har den danske regering tænkt sig at gøre for at sikre sig, at Kina ikke går ind i en sådan spredning af atomvåbentechnologi? Og dernæst, om det er tænkeligt, at man fra dansk side kunne overveje en genoptagelse af bistandssamarbejdet, så længe der ikke er klarhed om dette spørgsmål.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne stille det spørgsmål til ministeren, om han vil indrømme – eller rettere sagt, om han vil bekræfte – at det officielle besøg, som Kina har foretaget ikke blot i Iran, men også i Pakistan, sammen med den kritik, der har været rejst mod Kina, har bevirket, at Kina nu for første gang har indrømmet, at man rent faktisk eksporterer, som det udtrykkes, nuklear viden og hjælp til sådan viden til både Pakistan og Iran, og at man samtidig har lavet en større handel med missiler, der kan fremføre atomvåben. I hvert fald er det nu bevist, at det allerede sker til Pakistan; man forventer, at det også sker til Iran. Er det noget, som ministeren kan bekræfte her?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Hvad angår fru Annette Justs spørgsmål, må jeg henvise til mit første svar på hr. Jørgen Estrups spørgsmål. Jeg er ikke i stand til at gå mere i dybden, end jeg gjorde dér.

Hvad angår hr. Jørgen Estrups opfølgende spørgsmål, har jeg allerede svaret. Jeg har sagt, at så snart Kina har skrevet under på ikkespredningsaftalen, rummer denne aftale, denne traktat, en række regler, som kan anvendes af de underskrivende lande for at sikre, at den bliver overholdt. Og det er klart, at den danske regering da – sammen med andre, går jeg ud fra – vil udnytte de regler til at sikre, at den bliver overholdt.

Hvordan det i givet fald må spille sammen med en eventuel senere genoptagelse af bistandssamarbejdet med Kina, synes jeg det er for tidligt at svare på.

Jørgen Estrup (RV):

Det vil jeg i hvert fald opfatte som et tilsagn fra udenrigsministeren og, at vi vender tilbage til dette spørgsmål, om at vi kan imødesee en orientering i Udenrigsudvalget eller på anden måde om, hvordan de kinesiske myndigheder rent faktisk reagerer på sådanne danske henstillinger om at sikre en underskrift på ikkespredningsaftalen.

Jeg vil samtidig gerne spørge udenrigsministeren, om vi kan forvente, at der i denne sammenhæng ikke vil blive taget specielle hensyn til danske erhvervsinteresser, men at man kun vil interessere sig for at sætte fokus på spørgsmålet om, at aftalen bliver underskrevet.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne bede ministeren om at uddybe sit svar i betragtning af, at det første svar, ministeren gav, var, at man havde nogle løse påstande fra amerikansk side. Jeg har dog over et amerikansk tv-net, jeg er med på, nemlig CNN, set en kinesisk talsmand udtale sig om disse sager, så det er vist ikke kun løse påstande fra amerikansk side.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jamen jeg er altså ikke i stand til at gå mere i dybden; det må fru Annette Just have forståelse for. Jeg kan ikke have større viden om den sag end den, vi har fået fra amerikansk side, hvor man af indlysende grunde interesserer sig levende for det. Det synes jeg alligevel er at forlange og forvente for meget. Men jeg takker for den kompliment, der lå i tilliden.

Til hr. Jørgen Estrup kan jeg bekræfte, at vi selvfølgelig vender tilbage til den sag, når Kina har skrevet under, og jeg har meget svært ved at se, hvordan danske erhvervsinteresser skulle kunne blive generet af det. Det regner jeg da bestemt ikke med.

I øvrigt synes jeg, vi skal glæde os over det positive, der jo ligger i, at Kina har tilkendegivet at ville skrive denne aftale under. Det er noget, vi har ønsket os i mange år, og så bør vi have forståelse for, at også i Kina findes der en lovgivning, som skal følges, når man skal ratificere internationale traktater. Vi kan ikke begynde at skælde ud over, at man ikke farer af sted over stok og sten og bryder med sin egen lovgivning. Så lad os nu glæde os over det positive, at man vil skrive under, og lad os den dag, hvor underskrivelsen er foretaget, være med til at sikre, at den aftale så bliver respekteret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 99**2) Til udenrigsministeren af:****Jørgen Estrup (RV):**

»Kan udenrigsministeren bekræfte, at man i Udenrigsministeriet anbefaler danske ungdomsorganisationer at rejse på officielt besøg i Kina, samtidig med at den danske regering har besluttet at indstille bistandssamarbejdet på grund af de kinesiske myndigheders grove overgreb mod menneskerettighederne?«

Skriftlig begrundelse

I Politiken den 13. oktober d.å. omtales under overskriften »Danske idrætsledere rejser til Kina«, at en delegation fra De Danske Gymnastik- og Ungdomsforeninger (DDGU) er rejst til Kina inviteret af den kinesiske organisation All China Youth Federation. Dermed siger man nu ja tak til en godt 2 år gammel invitation, som DDGU »lagde på is« efter de tragiske begivenheder på Den Himmelske Freds Plads.

I artiklen oplyses, at dette sker efter direkte anbefaling fra Udenrigsministeriet: »DDGU har nu haft en kontakt til Udenrigsministeriet, som anbefalede en rejse med det formål at finde ud af, hvordan tilstandene egentlig er i Kina.«

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Spørgsmålet lyder, om jeg kan bekræfte, at man i Udenrigsministeriet anbefaler danske ungdomsorganisationer at rejse på officielt besøg i Kina. Svaret er ja.

Jørgen Estrup (RV):

Det var unægtelig et kort svar, men jeg vil så gerne samtidig spørge ministeren, om han kan forstå, at man fra norges side er overrasket over, at udenrigsministeren og hans ministerium altså foretager en sådan rådgivning.

Mange opfatter det som modstridende signaler, når man på den ene side sender det signal ud, at menneskerettighederne krænktes groft i Kina, og at Danmark derfor bør stoppe bistandssamarbejdet, og man på den anden side direkte opfordrer danske ungdomsorganisationer til at tage på venskabsbesøg i Kina.

Jeg vil gerne her understrege, hvis ministeren ikke skulle have haft tid til at sætte sig ind i det, hvad det er for en organisation, man har besøgt. Man har nemlig besøgt den organisation, der hedder All China Youth Federation, som har som formål »at tilskynde unge mennesker af forskellig nationalitet til at studere marxisme, leninisme og Maos tanker og konstant skærpe deres bevidsthed om patriotisme og socialisme samt at samle dem om den fælles kamp for at gøre Kina til en magtfuld, moderne socialistisk stat og for at realisere genforening med moderlandet« – det vil altså sige af Taiwan med Kina.

[Jørgen Estrup]

Jeg vil godt spørge udenrigsministeren: Er det det, der er meningen med at sende danske ungdomsrepræsentanter til Kina? Er det at fremme det formål? Eller hvad har egentlig tanken været fra Udenrigsministeriets side?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg bed mærke i, at hr. Jørgen Estrup spurgte, om jeg kunne forstå, at »nogle« var betænkelige og uforstående, og at »man« kunne mene... Det forekommer mig, at hr. Jørgen Estrup ikke selv ville forbinde sig med den slags, synes jeg, naive opfattelser. For jeg mener, at det er af værdi at dyrke mellemfolkelige kontakter.

For så vidt angår formålene med den organisation, nogle har været ude at besøge, tror jeg ikke, jeg behøver at bruge mange ord på at overbevise hr. Jørgen Estrup og andre om, at det er noget, jeg aldeles ikke sympatiserer med, og at det er noget, den danske regering ikke sympatiserer med. Men det er nu engang i mellemfolkelige kontakters natur, at man indimellem konfronteres med andre synspunkter, og det gør man for bl.a. at kunne gøre rede for egne synspunkter.

Derfor vil jeg da gerne benytte denne lejlighed til at opfordre så mange som overhovedet muligt til at udnytte de muligheder, der naturligvis er ved at blive for at komme i kontakt og dialog med kineserne, for når vi er kritiske over for den officielle politik i Kina, skal vi da udnytte alle muligheder for at komme i dialog med kineserne. Og dér er det en lykkelig udvikling i en periode, hvor der ellers har været mange negative ting, at kineserne nu er rede til at gå ind i en dialog også om det, man tidligere kaldte indre forhold. Jeg er sikker på, at både hr. Jørgen Estrup og jeg med vores liberale sindelag vil synes, at det så må være rigtigt at opfordre flest muligt til at tage imod de invitationer, der måtte komme, og til at kaste sig ud i en fri og livlig debat med kineserne om tidens store spørgsmål.

Jørgen Estrup (RV):

Det er jo ganske rigtigt, som ministeren siger, at vi er mange, der hylder dialogen, men jo ikke dialogen for enhver pris og ikke på ethvert grundlag. Det vil sige, at det afgørende i denne sag jo må være, om den pågældende ungdomsorganisation ville være i stand til at

opnå noget med sit besøg, dvs. se de ting, man gerne ville, sætte sig ind i de forhold, man gerne ville, kritisere de ting, som man syntes det var rimeligt at kritisere, og ikke blive taget til indtægt for noget, man ikke stod for. Og dér kan det jo godt undre én at se, at man fra ministeriets side har sagt, at formålet med at anbefale rejsen er at finde ud af, hvordan tilstandene egentlig er i Kina. Det er da vist noget, der tager et par dage, og det er da vist også noget, man har en ambassade til; ellers har jeg dårligt forstået, hvad man skal bruge den danske ambassade til derude.

Derfor vil jeg gerne spørge udenrigsministeren: Hvordan har man fra ministeriets side sikret sig, at denne ungdomsorganisation nu ikke er blevet en brik i det kinesiske spil og blevet udnyttet til propagandaformål? Hvordan har man sikret sig, at de unge var udstyret med en tilstrækkelig ekspertise til at kunne gennemskue det, de så? Eller har man bare sendt dem ud i den blå luft og håbet på, at det nok gik?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Dér må jeg jo sige til hr. Jørgen Estrup, at vi lykkeligvis lever i et samfund, hvor Udenrigsministeriet og ambassaderne ikke prøver at påvirke holdninger og indsats hos f.eks. unge mennesker, der helt af egen drift og frivilligt rejser ud for at optage mellemfolkelige kontakter. Det var dog en afskyelig tanke, at jeg skulle instruere min ambassade om at blande sig i, hvad de unge mennesker fra skytte-, gymnastik- og idrætsforeningerne gik og sagde og gik og hørte og gik og så. Det er dog en tankegang, som vel efterhånden ikke er at finde i Europa – åbenbart bortset fra et enkelt sted. Jeg er skuffet, jeg er overrasket, hr. Jørgen Estrup.

I øvrigt er der nu pludselig noget, der går op for mig, nemlig at når hr. Jørgen Estrup tidligere på året sagde nej til en invitation til at komme til Kina, har det muligvis skyldtes manglende tillid til egen evne til at trænge igennem med budskaberne. Det synes jeg er synd, for som jeg sagde før, bør man udnytte enhver mulighed, der åbner sig, for at komme i dialog med kineserne, og hvis bare vi har tillid til os selv, hr. Jørgen Estrup, og til de synspunkter og holdninger, vi står for, har vi såmænd ikke noget at være bekymrede over, når vi kommer derud.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg ville nu synes, at ministeren skulle være lidt bekymret alligevel. Det tror jeg ville klæde ham i forhold til det, som han uden at blinke har anbefalet en dansk organisation at tage ud til. For i dette, at ministeren og hans ministerium har sagt til en dansk organisation: Tag dog bare derud og kig på forholdene! – uanset at man meget vel ved, hvad det vil blive brugt til fra kinesisk side, fordi det er et flot stempel – ligger der jo, at det på en måde er at sige til kineserne: Vi har glemt alt, hvad der skete for 2 år siden.

Denne invitation har været frosset ned i 2 år, og nu henvender man sig fornuftigt fra den pågældende organisation til ministeriet og siger: Er det klogt af os at tage derud? Og så siger ministeriet: Det kan I da sagtens gøre. Man vil ikke blande sig, men man vil alligevel gerne blande sig så meget, at man råder dem til at tage af sted, uden at man overhovedet udstyrer dem med nogen form for rådgivning. Det synes jeg ikke er klog politik af ministeren. Det synes jeg bringer den pågældende organisation i en meget ubehagelig klemme, hvor den meget nemt kan blive udnyttet og taget til indtægt, og derfor vil jeg bede ministeren om, at han fremover vil tage lidt mere vare på sin rådgivning.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jamen så vil jeg gentage, hvad jeg sagde til en begyndelse, nemlig at jeg gerne vil benytte denne lejlighed til at anbefale alle og enhver, der får mulighed for at komme til Kina og indgå i dialog med kineserne, at benytte sig af den mulighed.

Der er ikke grund til at være bekymret, hr. Jørgen Estrup, for de unge mennesker fra De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger. Dem kender hr. Jørgen Estrup åbenbart ikke meget til. Det gør jeg, og hr. Jørgen Estrup kan være helt rolig for, at det er nogle, man ikke stikker blå i øjnene. Det er nogle, der har nogle gode, solide, rodfæstede holdninger at stille med, så der er slet ikke grund til at være så bekymret, hr. Jørgen Estrup.

Hav tillid til de unge mennesker, der rejser ud! Det har vi, samtidig med at vi selvfølgelig udstyrer dem med alle de oplysninger, de måtte ønske. Men vi pånøder ingen oplysninger, og vi forsøger ikke at øve sindelagskontrol over for unge danskere, der rejser ud i verden.

Formanden:

Da det sker gentagne gange, er jeg nødt til at henvise til forretningsordenen: Medlemmerne må ikke tiltales direkte.

Hr. Jørgen Estrup for det sidste tillægs-spørgsmål.

Jørgen Estrup (RV):

Der er ingen i denne sal, der snakker om sindelagskontrol, hr. minister. Det er overhovedet ikke det, der er tale om. Det, der er tale om, er at give folk, der spørger i Udenrigsministeriet, en ordentlig vejledning.

Hvis ministeren har læst den rapport, der blev lavet af en australsk delegation, der var i Kina, vil ministeren vide, hvor svært det er ikke bare at komme i dialog, men at forstå, hvad det er, dialogen går ud på. Det kræver i det mindste, at man er veludstyret med egen tolk. Det er det mindste krav, og derfor er mit sidste spørgsmål til ministeren, om han fremover, når han bliver spurgt i den slags sager, vil råde danske delegationer til at tage deres egen tolk med eller udstyre ambassaden med passende tolkefunktioner.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det sidste vil nok være at trække for meget på de knappe ressourcer, vi har at arbejde med, og hvad angår spørgsmålet om tolkning, går jeg ud fra – uden at jeg ved det præcist – at det indgår i den normale vejledning, man på opfordring giver.

Men så vil jeg i øvrigt notere, at hr. Jørgen Estrup nu altså også sætter spørgsmålstejn ved den frie danske presse, når han åbenbart mener, at den eneste form for oplysning, man kan få om forholdene i Kina, kan komme fra, hvad Udenrigsministeriet udleverer til mennesker, der skal rejse derud. Jeg må sige, at hr. Jørgen Estrup har været vidt omkring i dag. Der er mange, han ikke har tillid til. Jeg ville ønske, at han havde lidt mere tillid til, hvordan vores frie, demokratiske system virker. Så ville han måske også i andre situationer være mere åben over for begrebet mellemfolkelige kontakter.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 117

3) Til *miljøministeren* af:

[Henrik Dam Kristensen

Henrik Dam Kristensen (S):

»Hvor mange m³ grundvand er der givet tilladelse til at oppumpe til produktion af fisk i ferskvandsdambrug, og hvad er ministerens holdning til forbrug af grundvand i forbindelse med den produktion?«

Skriftlig begrundelse

Det er over for mig oplyst, at Århus Amt har givet en tilladelse til Skovdal Dambrug, Funder by, på 4 t foder og indvinding af 1,9 mio. m³ grundvand.

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Jeg opfatter hr. Henrik Dam Kristensens spørgsmål som et spørgsmål om, hvorvidt dambrugenes forbrug af grundvand udgør noget miljømæssigt problem i forhold til truslen mod de samlede grundvandsressourcer.

Dambrugene anvender hovedsagelig grundvandet til ægproduktion og yngelopdræt, hvor til der kræves rent og smittefrit vand. I henhold til Vandrådets foreløbige opgørelse anslås det, at der årligt indvindes ca. 65 mio. m³ grundvand til dambrugsdrift. Ifølge amtskommunernes vandindvindingsplaner kan der gives tilladelse til indvinding af op til 90 mio. m³ årligt. Dette må så sammenholdes med, at det samlede vandforbrug i Danmark i en tør sommer er ca. 1,2 mia. m³. Dambrugenes forbrug af grundvand udgør således kun godt 5 pct. af det samlede forbrug.

I dag indvindes på landsplan kun ca. 10 pct. af den dannede grundvandsmængde, hvilket svarer til ca. 60 pct. af den tilgængelige grundvandsmængde. Den del af grundvandet, som ikke indvindes, ledes til vandløbene, hvor det sikrer den nødvendige vandføring.

Da der er en direkte sammenhæng mellem grundvandsspejlets højde og vandstanden i vandløbene, vil en vandindvinding og den deraf følgende sænkning af grundvandsspejlet medføre en sænkning af vandstanden i vandløbene. Dette er normalt den miljømæssige konsekvens ved en vandindvinding som f.eks. til vandforsyning og markvanding, og det er også dette forhold, der er afgørende, når der skal gives tilladelse til en vandindvinding.

Ved vandindvinding til dambrugsdrift sker der imidlertid ingen vandstandssænkning i vandløbene, idet det vand, der indvindes, føres

tilbage til vandløbene efter brug. Når dette ses i sammenhæng med, at hovedparten af alle dambrug er beliggende i de områder i Jylland, hvor der er en stor grundvandsdannelse, må det konstateres, at dambrugene ikke udgør nogen trussel mod de samlede grundvandsressourcer.

I hr. Henrik Dam Kristensens skriftlige begrundelse nævnes Skovdal Dambrug. Om dette kan jeg oplyse, at den tilladte grundvandsindvinding er reduceret fra 2,5 til 1,9 mio. m³ vand, og at der ved dambruget faktisk kun indvindes ca. 1,2 mio. m³. De indvindingsmæssige forhold ved dambruget adskiller sig ikke fra forholdet ved andre dambrug.

Henrik Dam Kristensen (S):

Først vil jeg gerne takke ministeren for svaret, og så vil jeg gøre opmærksom på, at der jo er mange, der interesserer sig for vores grundvand i disse år, og det er der god grund til. Så kan man måske sige, at 5 pct. til dambrugene ikke syner af så forfærdelig meget, men der bliver nu også på små procenter ydet store indsatser for fortsat at have ordentligt grundvand i Danmark.

Når jeg vender spørgsmålet og har brugt Skovdal som eksempel, er det, fordi man bruger 1,9 mio. m³ grundvand til en fodertilladelse på 4 t. Der må jeg så spørge ministeren: Skal tilladelsen til forbrug af grundvand ikke som et minimum i hvert fald svare til den produktion, der skal foretages? Bør der ikke være noget forhold mellem forbruget og så det, der vil komme ud af produktionen?

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at det er rigtigt, at grundvandet efterfølgende ledes tilbage, men vandets evne til at forbedre åløbet er jo væsentligt forringet. Det vand, der kommer ud, er jo påvirket af nitrat, fosfor, organisk stof m.v., foruden at det har fået en temperaturstigning. Det har således en klar virkning på faunaen, og det vil jeg gerne bede ministeren om at bekræfte.

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Det sidste kan jeg kun bekræfte, ikke mindst da vi jo havde et samråd om det i sidste uge, hvor jeg selv udtrykkeligt gjorde opmærksom på forureningen på dambrugene. Men det er jo ikke det spørgsmål, der er blevet stillet her i salen i dag; det blev stillet i sidste uge i Miljøudvalget.

[Miljøministeren]

Det er klart utilfredsstillende med den forurening, der er fra dambrugene, og derfor ved hr. Henrik Dam Kristensen også ganske udmærket, at jeg har sat et arbejde i gang for at begrænse forureningen fra dambrugene. Det forstod jeg sidste onsdag at man var tilfreds med.

Det væsentlige i forbindelse med vandspejlet, vandstanden i vandløbene, er jo, at vandet føres tilbage. Det er rigtigt, at det så har været igennem en forureningsproces – og det er den, der er et helt andet spørgsmål – som vi skal have begrænset. Det er også rigtigt, at der er et forhold mellem forbrug og produktion, men dér gjorde jeg jo opmærksom på, at man oven i købet indvinder mindre end det, man har fået tilladelse til. Og i tilladelsen er der taget højde for kombinationen mellem forbrug og produktion.

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg må så i forhold til ministerens sidste svar fastholde, at man efter det, der blev oplyst i det første, stadig væk bruger 1,2 mio. m³ grundvand – sådan forstod jeg det første svar – til en fodertilladelse på 4 t. Og jeg mener så i hvert fald personligt ikke, at de forhold stemmer overens.

Så vil jeg gerne som en udløber af denne diskussion, som jeg synes er vigtig, spørge ministeren, om han ikke er enig i, at en af de ting, vi må arbejde hen imod, når vi snakker om dambrugsproblematikken, er en større grad af recirkulering, altså at dambrugene kører på og bruger det samme vand. Så kunne vi undgå mange af de problemer, som vi i øvrigt har talt om både i samrådet og under spørgsmålene i dag.

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Det er klart, at det må medgå i hele forsøget på at få lavet en renere teknologi og en bedre vandbeskyttelse og vandudnyttelse i Danmark, og i den forbindelse er det jo ikke sådan, at vi ikke er klar over grundvandets betydning og nødvendigheden af at beskytte grundvandet.

Det er regeringens opfattelse, at der skal meget til for at beskytte grundvandet i Danmark, men det ligger uden for dette spørgsmål, som kun er en meget lille del af hele grundvandsproblematikken. Det var det, jeg prøvede at gøre opmærksom på med tallene. Det har vi jo

inde i vores arbejde med et bæredygtigt landbrug. Det har vi inde i hele miljøbeskyttelsesloven. Det har vi inde i hele vores arbejde med affaldsdepoter, som jo også er grundvandsbeskyttelse. Det har vi inde i hele arbejdet med at begrænse forbruget af vand, informationskampagnerne i kommunerne. Det har vi inde i det grundovervågningsprogram, som revurderes i 1992. Det har vi inde i et af de syv strategiske miljøforskningsprogrammer, som vi arbejder på at få vedtaget her i vinter, og hvor grundvandet netop er et af dem.

Så vi er jo slet ikke uenige om væsentligheden af grundvandet og nødvendigheden af at beskytte det. Det er faktisk en af de vigtigste opgaver i 1990'erne. Her har hr. Henrik Dam Kristensen bare taget et meget lille hjørne ud, som altså ikke var det alvorligste hjørne.

Hermed sluttede spørgsmålet

Spm. nr. S 119

4) Til *trafikministeren* af:

Ole Donner (FP):

»Hvad agter ministeren at gøre for at sikre, at HT ikke fremover misbruger sin ret til at drive rutekørsel i hovedstadsområdet?«

Skriftlig begrundelse

I den seneste tid er det flere gange dokumenteret, at HT misbruger sin ret til at drive rutekørsel i hovedstadsområdet. Derfor mener spørgeren, at der bør tages initiativer til at standse dette.

Trafikministeren (Ikast):

Det er i spørgsmålet og den tilhørende skriftlige begrundelse tilkendegivet, at HT i flere tilfælde skulle have misbrugt sin ret til at drive rutekørsel. Der er dog ikke af spørgeren peget på, hvori dette misbrug skulle bestå.

Jeg vil gerne straks slå fast, at det ikke over for mig eller over for ministeriet er dokumenteret, at HT skulle have handlet i strid med HT-loven eller busloven i sin administration af lovgivningen.

Jeg går ud fra, at det, spørgeren henviser til i sit spørgsmål, er HT's behandling af ansøgninger fra private vognmænd om tilladelse til almindelig rutekørsel på bestemte strækninger i

[Trafikministeren]

hovedstadsområdet, hvor HT har afslået ansøgningen for bagefter selv at oprette en tilsvarende busrute. Ifølge busloven er det HT, der meddeler tilladelsen til rutekørslen i hovedstadsområdet, og ved afgørelsen af, om tilladelsen skal gives, skal HT tage hensyn til, om behovet for kørsel er dækket eller vil kunne dækkes ved anvendelse af bestående kollektive trafikforbindelser. HT's opgave er i henhold til HT-loven at varetage den almindelige rutekørsel med bus i hovedstadsområdet. At HT vælger at udføre rutekørslen på en bestemt strækning med egne busser, er således helt i overensstemmelse med lovgivningen.

Jeg vil godt i denne forbindelse understrege, at HT til fulde opfylder kravet i HT-loven om, at en vis andel af rutekørslen skal udføres af private vognmænd på grundlag af offentligt udbud. Ifølge loven skal privatiseringsandelen på nuværende tidspunkt udgøre 15 pct., og den er i dag oppe på 20 pct.

Ole Donner (FP):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret. Det glæder mig, at ministeren har fået oplysning om de tilfælde, hvor man har afslået at give tilladelse til private entreprenører, angiveligt med den begrundelse, at der ikke var behov for det, og senere har man så selv oprettet ruten, uden at der er opstået yderligere behov. Det var den ene side af det misbrug, som jeg mener finder sted.

Jeg mener også, at det er misbrug, når HT får en bestillingskørsel og benytter busser, der er indregistrerede til rutekørsel, for dermed unddrager man staten nogle indtægter i form af vægtafgift, olieafgift og moms. Jeg vil gerne spørge, om ministeren mener, at f.eks. private vognmænd også må tage imod bestillingskørsel og undlade at køre med turistbusser, men alene med busser, der er indregistrerede til almindelig rutekørsel, og derved opnå en afgiftsrefusion på 1,76 kr. i stedet for 66 øre.

Jeg vil også gerne spørge, om ministeren mener, at det er i orden, at private vognmænd også undlader at opkræve moms af en sådan kørsel, som man gør det i HT.

Trafikministeren (Ikast):

Der kan ikke være tvivl om, hvordan man skal administrere busloven. Det er så kort tid siden, den er vedtaget i dette Folketing, og det

er udkrystalliseret så nøjagtigt i bemærkningerne til loven, hvem der må køre, hvor man må køre, og hvornår der skal betales moms, at jeg ikke behøver at læse det op her. Så vidt jeg husker, var hr. Ole Donner selv ordfører i sagen, så hr. Ole Donner ved lige så godt som jeg selv, at de ting, han nævner, ikke kan lade sig gøre.

Ole Donner (FP):

Jeg vil gerne sige tak for ministerens klare svar om, at det er ulovligt at køre turistkørsel uden at opkræve moms, og derfor vil jeg tillade mig igennem udvalget at fremsende en kopi af en regning fra HT, hvor man ikke har opkrævet moms på en sådan kørsel, uagtet loven udtrykkeligt siger, at anden erhvervsmæssig buskørsel end den, der er nævnt i pkt. 1-3, er momspligtig. Det betyder, at turistkørsel, bestillingskørsel, weekendkørsel og lignende er momspligtig, hvis kørslen udføres med bus, uanset om den er registreret på den ene eller den anden måde. Det er der ingen tvivl om.

Men jeg er altså i besiddelse af et bilag her, hvor HT har engageret en entreprenør til at køre for sig, og hvor man har sagt: Vi vil ikke betale moms, for her er der tale om en særkørsel, uagtet det absolut er bestillingskørsel. Man kørte nemlig for et pengeinstitut, og man kørte til forskellige destinationer, som ikke havde noget som helst med de normale ruter at gøre.

Men jeg er meget glad for ministerens klare svar, og jeg vil tillade mig at fremsende et skriftligt spørgsmål med disse bilag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 121**5) Til justitsministeren af:****Tommy Dinesen (SF):**

»Vil ministeren på baggrund af sager, hvor kunder i supermarkeder fejlagtigt sigtes for tyveri på grund af fejl i forretningens strekodesystem, oplyse, hvorvidt han har planer om tiltag til sikring af kundens rettigheder, eksempelvis gennem opslag i forretningerne om disse rettigheder?«

Tommy Dinesen (SF):

For ikke så lang tid siden stillede jeg et spørgsmål til justitsministeren med baggrund i,

[Tommy Dinesen]

at politimesteren i Kalundborg har sagt, at de, der bliver beskyldt for butikstyveri, får en eller anden påtegning i deres straffeattest. Jeg er ikke særlig tilfreds med det svar, jeg har fået, for det viser sig nemlig, at der er mange mennesker, der er stået offentligt frem og har sagt, at de ofte er blevet beskyldt for butikstyveri, f.eks. når de passerer kassen i et eller andet supermarked. Det kan være forskellige betalingskort, det kan være en lighter; der er masser af eksempler på, at man er blevet udpeget som butikstiv, og jeg må sige, at de fleste nok kan forstå, at det i hvert fald ikke er særlig rart at komme i den situation en fredag aften i et supermarked. Det er baggrunden for spørgsmålet.

Justitsministeren (Engell):

Jeg kan sige til hr. Tommy Dinesen, at vi ikke i Justitsministeriet er bekendt med de konkrete sager, som hr. Tommy Dinesen henviser til, hvor kunder i supermarkedet med urette skulle være sigtet for tyverier som følge af, at der er sket en fejl i supermarkedernes stregkodesystem.

Som hr. Tommy Dinesen nævnedes, refererede det spørgsmål, som hr. Tommy Dinesen stillede tidligere, til et indlæg i Kalundborg Folkeblad, som også er udgangspunkt for spørgsmålet her, og jeg har forhørt mig hos politimesteren i Kalundborg, som har oplyst, at politiet ikke er bekendt med, at der skulle være problemer forbundet med politiets praksis vedrørende sigtelse af butikstiv, herunder problemer, der skulle opstå ved butikernes anvendelse af stregkodesystemer.

Jeg har også rettet henvendelse til Københavns politidirektør, der heller ikke er bekendt med, at der skulle være særlige problemer på området, men jeg har tænkt mig med udgangspunkt i hr. Tommy Dinesens spørgsmål at foretage en henvendelse til Butikshandelens Fællesråd og Forbrugerrådet for at høre, om der skulle være tale om problemer. Der foreligger altså ikke noget for os om, at der skulle være særlige vanskeligheder.

I øvrigt kan jeg generelt oplyse, at personer, som sigtes for butikstyveri, jo har nøjagtig de samme rettigheder og de samme retssikkerhedsgarantier som andre, der sigtes for straffelovsovertrædelser, og det vil sige alle de rettigheder, som er fastsat i lovgivningen.

I forbindelse med besvarelsen af spørgsmål nr. S 40 har jeg også haft lejlighed til over for hr. Tommy Dinesen at redegøre for anklagemyndighedens praksis med hensyn til sanktioner i forbindelse med butikstyverier. Der er ikke i forbindelse med denne ændrede praksis sket en forringelse af retsbeskyttelsen for personer, der med urette måtte blive sigtet for butikstyveri. Det synes jeg er vigtigt at understrege, fordi hr. Tommy Dinesen jo tidligere har stillet mig spørgsmål i denne sammenhæng.

Men skulle der være konkrete sager, er hr. Tommy Dinesen selvfølgelig velkommen til at sende dem til mig, og så vil jeg se på dem.

Formanden:

Både spørgere og svarere bør have opmærksomheden henvendt på vores avancerede teknologi, som giver varsel i god tid, inden de 2 minutter eller det ene minut er udløbet.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil sige tak for svaret, og jeg skal da gerne sende nogle eksempler. Da sagen kom frem i Kalundborg Folkeblad, meddelte jeg offentligt, at jeg gerne ville bede om nogle henvendelser fra mennesker, der havde været udsat for den slags ting. Jeg har fået ret mange, og det viser sig, at det især er stregkodesystemet, der ikke virker.

Politimesteren siger også i en artikel, som jeg gerne skal finde frem, hvis ikke ministeren har den, at det normalt er kassedamen eller forretningen, man lytter til, og i mange tilfælde har man sagt til de pågældende, hvis der er udløst en eller anden alarm, at de skal endevende deres poser og tasker, og det synes jeg i hvert fald er for meget. Jeg har også været i forbindelse med Forbrugerrådet, som har fået tilsvarende henvendelser, og det var måske en idé, at ministeren også rettede henvendelse dér.

Jeg mener stadig væk, at det må være rigtigt – også for at gøre kunderne i forretningerne opmærksomme på, at der kan ske fejl – at der burde være et skilt, som fortalte, hvilke rettigheder man har i en sådan situation. Hvis det var én selv, der røg ind i en sådan situation, tror jeg nok, Ekstra Bladet ville skrive om én i 100 dage, og det er der vist ikke nogen der er særlig interesseret i, slet ikke hvis man er uskyldig. Og det sker altså i ret mange tilfælde.

Justitsministeren (Engell):

Her vil hr. Tommy Dinesen jo ikke løbe nogen risiko, for Ekstra Bladet har jo som bekendt besluttet at boykotte Folketinget. Jeg går ud fra, at det også gælder for medlemmerne.

Men lad mig også sige, at det er klart, at det forhold, at danske forretninger, som jo igenem en årrække har oplevet en væsentlig stigning i omfanget af butikstyperier, forsøger at sikre sig bedre gennem anvendelsen af ny elektronik, kan give anledning til problemer. Det kan også give problemer, hvis folk, der har købt og betalt deres varer, forlader forretningen og bliver tilbageholdt, når de vender tilbage, eller hvis de tekniske anordninger med alarmsystemer udløses på grund af forskellige forstyrrelser.

Men det er mit klare indtryk, at forretningerne gør alt, hvad de kan, for at undgå, at sådanne omstændigheder fører til, at politiet inddrages, medmindre de skønner, at der foreligger en konkret mistanke, og så har man jo den retsbeskyttelse, som jeg var inde på før. Jeg nævnte også i mit tidligere svar, at jeg meget gerne vil spørge Forbrugerrådet og Butikshandledens Fællesråd, om de skønner, at der er særlige problemer.

Jeg kan ikke se, at der skulle være særlige vanskeligheder i forhold til lovgivningen, næppe heller i forhold til politiets virksomhed. Der kan være tale om problemer, man selv må forsøge at løse inden for branchen, men det vil jeg gerne undersøge, og jeg vil som sagt også gerne se på de konkrete sager, som hr. Tommy Dinesen refererer til. Jeg læser jo ikke Kalundborg Folkeblad helt så flittigt, som hr. Tommy Dinesen af velforståelige grunde gør.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 114

6) Til *industriministeren* af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren straks pålægge Kreditforeningen Danmark at ophøre med sin selvbestaltede autorisation af ejendomsmæglere?«

Skriftlig begrundelse

Det fremgår af landsdækkende annoncer, at den KD-ejede ejendomsmæglerkæde Home

består af 110 ejendomsmæglere. Dette er ikke sandt. En stor del af Homekædens forretninger drives af personer uden ejendomsmægleruddannelse. I Vendsyssel, hvor Home driver 5 forretninger, bliver kun én drevet af en ejendomsmægler. Det er helt uacceptabelt, at ejendomskøbere/-sælgere påføres en falsk tryghed, der ikke er uddannelsesmæssig baggrund for. Det er særlig uacceptabelt, fordi ejendomsmægler titlen er beskyttet ved lov og ejendomsmæglere i henhold til denne lov bliver autoriseret af Industriministeriet.

Kirsten Jacobsen (FP):

Selv om vi efterhånden er vant til, at kreditforeningernes respekt for gældende lov kan ligge på et lille sted, er der grænser for, hvor langt man skal finde sig i at de går. Det er ikke, fordi jeg ikke mener, at ejendomshandlere på mange måder kan være lige så dygtige som ejendomsmæglere; det skyldes derimod, at ejendomsmægler titlen er beskyttet ved en lov, som er vedtaget i dette Folketing, og efter lovens bestemmelser tager det 4-6 år at uddanne sig til ejendomsmægler. Derfor synes jeg, det er uhæderligt, når man prøver at give købere, som ikke kan have indsigt i alt muligt, indtryk af, at teorien er i orden, når de henvender sig til en bestemt ejendomsformidler.

Jeg ved godt, at man kan købe sig til markedsandele i Danmark, men endnu er det ikke min opfattelse, at man kan annoncere sig til eksamen. Og da det er industriministeren, der har ansvaret for dette område, må det også være industriministerens pligt at gribe ind.

Formanden:

Begrundelse er der kun ét minut til.

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Jeg kan oplyse til spørgeren, at sagen er løst.

For det første vil jeg sige, at der ikke er tale om, at kreditforeningen har lavet selvbestaltede autorisationer. Som det også antydes i spørgsmålet, kan en ejendomsmægler kun beskikkes ét sted, nemlig i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Men når Home A/S i sin landsdækkende annonce fremhæver, at kæden består af 110 ejendomsmæglere, har spørgeren ret i, at der her er tale om en vildledende betegnelse, idet der indgår ejendomshandlere i kæden, som ik-

[Industriministeren]

ke er beskikkede ejendomsmæglere. Det har Industriministeriet allerede meddelt Kreditforeningen Danmark og Home A/S, og begge har beklaget den omtalte annonce, da den kunne virke vildledende. Kreditforeningen Danmark har derfor skriftligt meddelt os, at betegnelsen ejendomsmæglere i annoncen er udtryk for en beklagelig, men enkeltstående fejl, og at annoncen ikke vil blive anvendt fremover.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg takker for det resolute svar.

Men så vil jeg gerne spørge ministeren: Vil ministeren også følge den resolute handling op med et pålæg til Kreditforeningen Danmark om at destruere alt det salgsmateriale, som findes rundt omkring hos disse 110 ejendomsformidlere i Homegruppen, og hvoraf det klart fremgår, at gruppen består af ejendomsmæglere?

Én ting er, at man ikke bruger lånernes penge til disse helsidesannoncer; det kan være, hvad det være vil. Men det er langt mere alvorligt, når man henvender sig direkte i en butik og får udleveret en brochure, som ikke er i overensstemmelse med virkeligheden. Og derfor vil jeg spørge ministeren direkte: Må jeg opfatte ministerens første svar således, at der også vil blive givet påbud om, at dette salgsmateriale bliver destrueret og ikke længere anvendt?

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Kreditforeningen Danmark har i svaret til mig skrevet, at Home A/S ikke anvender betegnelsen i den øvrige markedsføring, og det går jeg ud fra at man overholder, ellers gælder min henstilling naturligvis også for materialet. Jeg vil dog ikke love, at jeg vil kontrollere, at det hele går i en makuleringsmaskine, men vi har i hvert tilfælde påbudt, at det ikke bliver brugt i markedsføringen.

Kirsten Jacobsen (FP):

Kreditforeningens oplysning til ministeren var kun et udtryk for, hvad jeg indledte med at sige: at respekt for gældende love befinder sig på et lille sted på Jarmers Plads.

Det er en uomtvistelig kendsgerning, at der findes i hundredtusindvis af disse brochurer, at de ligger til udlevering på alle salgssteder, og at der står i alle salgspstillinger fra de fir-

maer, som er tilknyttet Homekæden, at kæden består af 110 ejendomsmæglere. Det mener jeg ikke kan accepteres, og derfor kan det ikke være nok, at man bare lader være med at annoncere. Det må være rimeligt, at materialet destrueres, og det betyder, at det skal i makuleringsmaskinen.

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Jeg kan oplyse, at vi på grund af tidspunktet for spørgsmålet og svaret først har modtaget den skriftlige bekræftelse fra KD her til morgen, og derfor kan det da godt være, at fru Kirsten Jacobsen har set materialet inden i dag. Men jeg håber da ikke, at fru Kirsten Jacobsen får det at se fremover.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Tom Behnke: spm. nr. S 13 og 79
Tove Lindbo Larsen: spm. nr. S 69
Ole Donner: spm. nr. S 80
Kim Behnke: spm. nr. S 81
Aage Brusgaard: spm. nr. S 83
Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 84 og 85
Køpke Christensen: spm. nr. S 87
Jørgen Kvist Jensen: spm. nr. S 91
Villy Søvnald: spm. nr. S 92
Poul Andersen: spm. nr. S 93
Kaj Poulsen: spm. nr. S 94

Spm. nr. S 13

Til *justitsministeren* (2/10 91) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse tallene på udlændingenes kriminalitet?«

Begrundelse

Ifølge en artikel i B.T. den 25. september 1991 er det muligt at få tallene på udlændingenes kriminalitet i Danmark via Danmarks Statistik.

[Tom Behnke]

Fremskridtspartiet har adskillige gange spurgt om tallene, men har hver gang fået at vide, at det findes der ikke tal for.

Nu kan det åbenbart lade sig gøre, og ministeren bedes oplyse tallene.

Hvis det ikke kan lade sig gøre, bedes ministeren kommentere artiklen i B.T. den 25. september 1991 (»Tallene, ingen vil have frem«).

Svar (31/10 91):

Justitsministeren (Engell):

I besvarelsen af spørgsmål nr. S 9 af 6. juni 1988, nr. S 111 af 23. januar 1991 og nr. S 250 af 22. februar 1991 oplyste Justitsministeriet, at der ifølge rigspolitechefen ikke føres statistik over, om en gerningsmand til en forbrydelse er indvandret til Danmark.

Som anført i besvarelsen af spørgsmål nr. S 250 føres der derimod statistik over antallet af dømte udenlandske statsborgere. Danmarks Statistik opgør således årligt bl.a. antal domfældelser til højere straf end bøde, fordelt efter lovovertrædelsens art og gerningsmandens nationalitet, samt antallet af indsættelser, fordelt på anstalt og nationalitet.

Rigspolitechefen har i anledning af det nu stillede spørgsmål supplerende oplyst, at kriminalregisteret indeholder oplysning om en persons nationalitet i form af en nationalitetskode, der angiver personens aktuelle statsborgerskabsforhold, samt oplysning om personens fødested. Nationalitetskoden kan give oplysning om, hvor mange personer af en aktuell udenlandsk nationalitet der er registreret i kriminalregisteret. Oplysningen om fødestedet kan ikke anvendes ved en statistisk bearbejdning. Der vil således på grundlag af kriminalregisteret alene kunne udarbejdes en statistik over de registrerede personers nationalitet, hvorimod en opdeling efter personernes status som asylansøgere, flygtninge, turister eller herboende udlændinge ikke kan foretages.

Som ovenfor nævnt udarbejder Danmarks Statistik en opgørelse over antallet af udlændinge, der er idømt højere straf end bøde.

Justitsministeriet kan henholde sig til det af rigspolitechefen anførte.

Spm. nr. S 69

Til *landbrugsministeren (15/10 91)* af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre, at bakterieindholdet i råvarer, herunder kødprodukter, der anvendes til hakket kød, holdes på et acceptabelt lavt niveau?«

Begrundelse

Danmark roser sig i almindelighed af at have en høj veterinærstandard. Undersøgelser foretaget af 11 levnedsmiddelkontroller i Nord- og Midtjylland viser, at bakterieindholdet i hakket kød langt overskrider det acceptable. Dette må føres tilbage til såvel veterinærkontrollen som levnedsmiddelkontrollen. Tidsintervallet fra slagtning til forbruger synes meget lang, og dertil kommer spørgsmålet, om grænserne i de vejledende standarder er sat for højt, og/eller om der slækkes på hygiejnekravene. Interessant er det også at få oplyst, om det er dansk kød, der er anvendt, idet der jo importeres oksekød, da den danske produktion ikke dækker behovet.

Spørgsmål om sagen, der vedrører levnedsmiddelkontrollen, er stillet til sundhedsministeren.

Svar (31/10 91):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

På et møde i august d.å. har de berørte levnedsmiddelkontroloenheder og Veterinærdirektoratets afdeling i Århus drøftet resultaterne af den undersøgelse, som spørgeren refererer til. Der var enighed om, at der ikke er tale om sundhedsfarlige forhold, at kontroloenhederne i den fremtidige kontrol vil inddrage Veterinærdirektoratet mere og dermed styrke kontrollen og den forebyggende indsats, samt om, at de fremtidige undersøgelser også bør omfatte f.eks. salmonella og listeria.

Jeg kan endvidere på grundlag af en indhentet udtalelse fra Veterinærdirektoratet oplyse følgende:

Der er ikke risiko for forbrugernes helbred selv ved forekomst af høje tal af de fundne kuldetolerante bakterier eller mælkesyrebakterier. Under normale forhold vil der først ved meget høje kimaltal (f.eks. over 100 mio./gram) kunne blive tale om, at varerne er uegnet til menneskeføde på grund af afvigende lugt eller udseende.

Virksomheder, der af Landbrugsministeriet er autoriseret til eksport, og som har speciali-

[Landbrugsministeren]

seret sig i at fremstille hakket kød (hamburgers etc.), fremstiller produkterne på basis af f.eks. okseforender, som indkøbes få dage efter slagtingen, skæres op og hakkes umiddelbart herefter, hvorfor disse produkter sædvanligvis har et lavt kimtal, dvs. mindre end 1 mio. bakterier pr. gram. Virksomheder autoriseret af Landbrugsministeriet til at fremstille L-mærkede produkter (langtidsholdbare produkter) er underkastet reguleringer angående råvarealder, temperatur, pakkemetode etc., hvilket gør, at de ligeledes er i stand til at fremstille produkter med lave bakterietal. L-mærket kød kan derfor i modsætning til traditionelt fremstillet hakket kød sælges ud over 24 timer efter fremstillingen. I begge tilfælde foretages der systematisk bakteriologisk kontrol af færdigvaren.

Ved slagteriernes leverancer af råvarer til fremstilling af hakket kød en gros eller detail i Danmark kræves, at råvaren ved afsendelsen fra slagteriet har frisk udseende og lugt. Der stilles ikke krav til råvarens alder eller bakterietal deri, men til den organoleptiske kvalitet (udseende, lugt, smag) og til temperaturen i kødet ved afsendelsen.

Den undersøgelse, der er foretaget af 11 levnedsmiddelkontrolenheder i Midt- og Nordjylland, viser,

- at næsten alle prøver udviser et normalt udseende,
- at der ikke er tegn på, at der sker en væsentlig forurening af råvarerne på slagterierne, idet forekomsten af bakterier, der tyder på forurening, er lav,
- at den overvejende bakterieflora i produkterne er kuldetolerante bakterier, hvilket tyder på, at varerne har været opbevaret under køl i en periode.

Det er på denne baggrund Veterinærdirektoratets opfattelse, at der ikke er nogen sundhedsmæssig begrundelse for at indføre generelle mikrobiologiske standarder for kød til fremstilling af hakket kød eller kødfars. Derimod vil Veterinærdirektoratet iværksætte en grundig vurdering, således at der på grundlag heraf kan tages stilling til fastsættelse af ensartede og fagligt velfunderede retningslinier for den bakteriologiske standard af hakkede færdigvarer, da der har vist sig ikke ubetydelige forskelle mellem de grænseværdier, der anvendes af de lokale levnedsmiddelkontrolenheder.

Levnedsmiddelkontrollens undersøgelse har ikke sondret mellem, om kødet er af dansk oprindelse eller er importeret.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at Landbrugsministeriet forventer inden 1. januar 1992 at implementere EF-direktiv 88/657 om krav til fremstilling af og handel med hakket kød, kød i stykker på under 100 g og tilberedt kød. Direktivet, der vedrører samhandelen mellem medlemslandene, stiller mikrobiologiske krav til slutproduktet, men ikke til råvaren. Direktivet vil i løbet af 1992 skulle revideres som følge af det indre marked og vil derefter dække al produktion og afsætning.

Spm. nr. S 79

Til *industriministeren* (16/10 91) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren redegøre for intentionerne med markedsføringslovens § 6, stk. 2, specielt med henvisning til en dom afsagt den 29. august 1991 i Holbæk kriminalret?«

Begrundelse

Det forekommer spørgeren urimeligt og at være i strid med Folketingets intentioner ved udformningen af loven, at Forbrugerstyrelsen har så stor en kompetence til at afgøre sager og selv udforme, hvilken praksis der skal være på området.

Det fremgår af markedsføringslovens § 6, stk. 2, at en ydelse, der er af ganske samme art som hovedydelsen, ikke anses for tilgift.

Det må således være tilladt at reklamere med, at man får 2 gratis film i tilgift ved køb af 2 film.

Svar (29/10 91):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Efter markedsføringslovens § 6, stk. 2, anses varer og arbejds- og tjenesteydelser, der er af ganske samme art som hovedydelsen, ikke som tilgift. Hensigten med bestemmelsen er at undgå, at kvantumsrabatter skal betragtes som tilgift.

Det er således lovligt, hvis man som erhvervsdrivende f.eks. tilbyder rabat i form af »13 på dusinet«. Forbrugeren kan klart se, at der ved køb af varen skal betales for 12 stk., men man modtager 13 stk. Derimod vil det væ-

[Industriministeren]

re vildledende at give indtryk af, at »nr. 13« fremstår som »gratis«, idet forbrugeren for at opnå fordelene skal betale et vist beløb.

I den omtalte sag fra Holbæk kriminalret er der rejst tiltale og opnået dom for overtrædelse af markedsføringslovens § 2, stk. 1, hvorefter der ikke må anvendes urigtige, vildledende eller urimeligt mangelfulde angivelser, som er egnet til at påvirke efterspørgsel eller udbud af varer, fast ejendom eller andre formuegoder samt arbejds- og tjenesteydelser.

Retten anså det for vildledende i forbindelse med den pågældende annoncering »Køb 2 Konica film til kun 89 kr. og få 2 gratis« at benytte betegnelsen »gratis«, når den tilbudte ydelse i virkeligheden forudsatte, at forbrugeren samtidig købte 2 film.

Retten udtalte, at betegnelsen »gratis« begrebsmæssigt må forudsætte, at der ikke skal præsteres en modydelse.

Med hensyn til Forbrugerstyrelsens kompetence kan jeg oplyse, at Forbrugerstyrelsen er sekretariat for bl.a. Forbrugerombudsmanden. Ifølge den bekendtgørelse, der gælder for Forbrugerombudsmandens virksomhed, kan Forbrugerombudsmanden ikke tage endelig stilling til spørgsmål om lovligheden af påtænkte foranstaltninger inden for markedsføring, som måtte blive ham forelagt, men kun udtale sig uforpligtende, idet den endelige afgørelse påhviler domstolene. Domspraksis indgår derfor i Forbrugerombudsmandens administration af markedsføringsloven.

Spm. nr. S 80

Til *skatteministeren* (16/10 91) af:

Ole Donner (FP):

»Mener ministeren, at vedtagelsen af lov nr. 284 af 8. maj 1991 om ændring af skattekontrolloven krænker menneskerettighederne?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker spørgsmålet besvaret med henvisning til det notat, Det Danske Center for Menneskerettigheder har fremsendt vedrørende lov nr. 284 af 8. maj 1991.

Svar (30/10 91):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Spørgeren henviser i begrundelsen for spørgsmålet til, at Det Danske Center for Menneskerettigheder i et notat, der er fremsendt til Folketingets Skatteudvalg, har behandlet spørgsmålet om forholdet mellem reglerne om indberetningspligt for faglige foreninger og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om beskyttelse af privatlivet.

I notatet anfører centret, at indberetningspligten alene kan tænkes at rejse problemer i forhold til den nævnte konventionsbestemmelse i de – i praksis formentlig yderst sjældent forekommende – tilfælde, hvor en skatteyder ikke ønsker at benytte sig af muligheden for at fradrage kontingentet ved indkomstopgørelsen. Sådanne problemer vil dog i givet fald kunne undgås ved at omlægge indberetningsordningen således, at faglige foreninger ikke skal foretage indberetning om medlemmer, der ikke ønsker fradrag for kontingentet.

Da der er rejst tvivl om indberetningsordningens overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, vil jeg lade de administrative konsekvenser af at ændre indberetningsordningen som foreslået undersøge.

På denne baggrund finder jeg ikke anledning til at tage nærmere stilling til de spørgsmål om fortolkning af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, der er rejst i notatet fra Det Danske Center for Menneskerettigheder.

Spm. nr. S 81

Til *arbejdsministeren* (17/10 91) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren med øjeblikkelig virkning sætte FFA (Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse) under administration?«

Begrundelse

Som det fremgår af dagspressen (bl.a. Ekstra Bladet den 15. oktober 1991), har den lovpligtige statsautoriserede revisor for FFA valgt at opsiges samarbejdet på grund af de vedvarende problemer, der hersker hos Firma-Funktionærerne.

Når a-kassen ikke længere opfylder lovens krav om at have en statsautoriseret revisor tilknyttet, må der gribes ind af Direktoratet for

[Kim Bøhnke]

Arbejdsløshedsforsikring, således at der kan skabes sikkerhed for, at a-kassen ikke misforvalter de betroede midler, som skatteyderne betaler til a-kassen.

Der har gennem meget lang tid været problemer med såvel Firma-Funktionærernes fagforening som a-kasse. Tiden må være inde til, at ministeren får de absurde forhold bragt til ophør.

Svar (28/10 91):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises bl.a. til en artikel i Ekstra Bladet den 15. oktober 1991, hvoraf det fremgår, at arbejdsløsheds-kassens statsautoriserede revisor er fratrådt »på grund af de vedvarende problemer, der hersker hos Firma-Funktionærerne.«

Jeg kan oplyse, at Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen i anledning af den statsautoriserede revisors fratrædelse har anmodet om en udtalelse fra Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse om baggrunden for revisorens afgang.

Arbejdsløsheds-kassen har i en udtalelse til direktoratet, som er godkendt af den afgående revisor, oplyst om baggrunden for fratrædelsen, at revisoren er fratrådt efter aftale med kassens hovedbestyrelse. Baggrunden er den øgede mængde opgaver, der er blevet pålagt kassens revisor i de sidste to år. Revisoren har endvidere været revisor i hele SFF-gruppen og står fortsat til rådighed for kassen i forbindelse med det bagudrettede arbejde vedrørende de tidligere regnskabsår.

I begrundelsen for spørgsmålet henvises der endvidere til, at når en arbejdsløsheds-kasse ikke længere opfylder lovens krav om at have en statsautoriseret revisor tilknyttet, må Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen gribe ind, således at der kan skabes sikkerhed for, at arbejdsløsheds-kassen ikke misforvalter de betroede midler, som skatteyderne betaler til arbejdsløsheds-kassen.

Jeg kan oplyse, at det i arbejdsløshedsforsikringsloven er forudsat, at en arbejdsløsheds-kasse har en statsautoriseret revisor, idet en kasse ifølge lovens § 81, stk. 1, skal indsende et årsregnskab efter revision af kassens statsautoriserede revisor inden den 15. marts.

Det er derimod ikke en betingelse for at modtage forskud til udbetaling af dagpenge

m.v., at den statsautoriserede revisor medvirker ved den løbende administration i kassen.

Ifølge Firma-Funktionærernes Arbejdsløsheds-kasses vedtægt – som på dette punkt ligner alle andre kassers vedtægter – skal den statsautoriserede revisor vælges af kassens delegeretmøde.

Det betyder, at i tilfælde, hvor den valgte statsautoriserede revisor fratræder eller dør, må kassen hurtigst muligt sørge for at få valgt en ny revisor.

Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen har pålagt Firma-Funktionærernes Arbejdsløsheds-kasse hurtigst muligt at afholde et ekstraordinært delegeretmøde for at få valgt en ny revisor, og kassen har tilkendegivet, at den snarest muligt vil følge dette pålæg. Kassen har allerede truffet aftale med et andet revisionsfirma, som kan fungere som revisionsmæssig rådgiver for kassen, indtil nyvalg har fundet sted.

Det må således forventes, at Firma-Funktionærernes Arbejdsløsheds-kasse kun i en kort periode vil stå uden valgt statsautoriseret revisor, og at revisorskiftet ikke påvirker kassens løbende drift.

I tilknytning til bemærkningen i begrundelsen om, at der skal skabes sikkerhed for, at arbejdsløsheds-kassen ikke misforvalter de betroede midler, som skatteyderne betaler til arbejdsløsheds-kassen, skal jeg henvise til min vedlagte besvarelse af spørgsmål nr. 1 af 12. juli 1991 fra Finansudvalget, og jeg skal som i denne besvarelse understrege, at sagen ikke vedrører »forvaltningen af betroede offentlige arbejdsløshedsmidler«, men forvaltningen af to private foreningers (FFS og SFF) egne penge.

Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen har igennem længere tid nøje fulgt forholdene i Firma-Funktionærernes Arbejdsløsheds-kasse og orienteret mig herom. Direktoratet har meddelt mig, at der efter de foreliggende oplysninger ikke findes grundlag for at sætte kassen under administration. Intet i direktoratets orientering giver mig grund til at betvivle, at sagen håndteres ansvarligt og professionelt.

Bilag

Arbejdsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 1 af 12. juli 1991 fra Finansudvalget (bilag 17.16)

Spørgsmål nr. 1:

[Arbejdsministeren]

»Hvorledes efterforsker og opfølger ministeren alle de foruroligende oplysninger, der er fremkommet i dagspressen vedrørende Arbejdsløshedskassen for SFF (Sammenslutningen af Firma-Funktionærer)? Da der er tale om forvaltning af betroede offentlige arbejdsløhedsmidler, må det være skatteydernes forventning, at ministeren undersøger sagen.«

Svar:

I anledning af spørgsmålet har jeg indhentet en redegørelse fra Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, der i redegørelsen oplyser:

»Arbejdsløshedskasserne modtager fra staten forskud eller refusion til udbetaling af dagpenge m.v. til medlemmerne i overensstemmelse med arbejdsløshedsforsikringslovens § 79.

Udbetalingssystemet fungerer ifølge reglerne i Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringens bekendtgørelse nr. 806 af 1. december 1990 om udbetaling af forskud og acontorefusions til de anerkendte arbejdsløshedskasser i korthed således, at GiroBank på grundlag af edb-bånd udarbejdet af de enkelte arbejdsløshedskasser rekvirerer forskud til udbetalingerne i Danmarks Nationalbank.

Dagpenge m.v. overføres herefter via GiroBank til det enkelte medlems konto i et pengeinstitut. GiroBank kan tidligst rekvirere forskudsmidlerne i Danmarks Nationalbank to bankdage før udbetalingen af dagpenge m.v. til medlemmet.

Disse forskudsmidler, som almindeligvis omtales som de *statslige midler*, kører således i et lukket system fra Nationalbanken via GiroBank til det enkelte medlems konto uden om arbejdsløhedskasserne.

Den konkrete sag i Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse vedrører *ikke* administrationen af disse midler.

Udgifterne til dagpenge m.v. finansieres af bidrag fra arbejdsgiverne, som opkræves af Told- og Skattestyrelsen som en del af arbejdsmarkedsbidraget, medlemsbidrag fra arbejdsløshedskasserne og tilskud fra staten.

Medlemsbidragene indbetales af kasserne til staten kvartalsvis bagud, jf. arbejdsløshedsforsikringslovens § 76, stk. 1.

Kasserne tilvejebringer de beløb, der skal indbetales til staten, ved opkrævning af bidrag fra medlemmerne eller ved forbrug af andre

indtægter eller formue. I praksis fastsættes medlemskontingentet til kasserne som medlemsbidraget til staten + bidrag til dækning af kassernes administration. Kasserne opkræver medlemskontingent ugevis, hver fjortende dag, månedsvist eller kvartalsvis enten forud eller bagud.

Hele medlemskontingentet er kassens egne midler og til fri rådighed for kasserne, indtil medlemsbidragene skal indbetales til staten. Der gælder således samme principper som ved selvstændige erhvervsdrivendes indeholdelse af moms og kildeskat m.v.

Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse opkræver medlemskontingent kvartalsvis forud og har således herigennem en forholdsvis god og langvarig likviditetsreserve. Kassen har til dato altid afregnet medlemsbidrag til staten rettidigt.

Den konkrete sag vedrører heller ikke kassens administration af disse midler.

Udgifterne til arbejdsløshedskassernes administration finansieres af medlemmerne, der som en del af medlemskontingentet betaler et administrationsbidrag til kasserne.

Medlemskontingentets størrelse fastsættes af arbejdsløshedskassernes ledelse.

Det bemærkes i den forbindelse, at arbejdsløshedskasserne er private foreninger.

Administrationsbidraget dækker udgifterne til kassernes drift, f.eks. udgifter til husleje, lønninger, kontorhold, edb m.v.

Det offentlige (DfA) går ikke ind i en vurdering af, om administrationsudgifterne holdes på et rimeligt niveau. Den enkelte arbejdsløshedskasses medlemmer må som et led i medlemsdemokratiet sikre sig, at den valgte ledelse varetager kassens administration inden for den økonomiske ramme, medlemmerne har fastsat.

Medlemmerne må således vurdere, om kassen skal bo dyrt eller billigt, hvor højt lønniveauet skal være osv.

Arbejdsløshedsforsikringsloven har lagt to begrænsninger på kassernes ret til frit at disponere over administrationsmidlerne.

For det første fremgår det af lovens § 30 og § 1 i standardvedtægten for arbejdsløshedskasserne, at arbejdsløshedskassernes formål udelukkende er at sikre deres medlemmer økonomisk bistand i tilfælde af ledighed og at administrere andre ordninger, som ifølge lovgivning er henlagt til kasserne.

[Arbejdsministeren]

Det betyder, at kassens administrationsmidler ikke må anvendes til at varetage andre formål end nævnt i disse bestemmelser.

Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen fører tilsyn med, at disse bestemmelser overholdes.

For det andet må en kasses midler ifølge arbejdsløshedsforsikringslovens § 82 hverken som lån eller gave tilflyde andre.

Denne bestemmelse er bl.a. baggrund for de regler, der gælder i de tilfælde, hvor en arbejdsløshedskasse administreres af en korresponderende faglig organisation (eller af andre).

Det fremgår bl.a. af disse regler, at hvis en arbejdsløshedskasse administreres af andre, skal der indgås en administrationsaftale mellem kassen og administrator. Aftalen skal angive arten og omfanget af de administrationsopgaver, der skal varetages, samt administrationsvederlagets beregningsgrundlag, størrelse og betaling.

Administrationsaftalen skal endvidere angive omkostningsfordelingen mellem kassen og administrator specificeret på de udgiftsposter, der vedrører den fælles administration.

Endelig fremgår det, at vederlaget for administrationen ikke må overstige de faktiske administrationsudgifter. Administrator (typisk den faglige organisation) må med andre ord ikke tjene på administrationen af kassen.

Det er overholdelsen af disse regler, den konkrete sag vedrørende Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse vedrører. Med andre ord: Har administrationsvederlaget været fastsat på grundlag af de faktiske administrationsudgifter, herunder har den anslåede fordelingsnøgle mellem kassen og foreningen været rigtig eller været ansat forkert, eller har kassen betalt for meget og på den måde uretmæssigt overført en del af medlemmernes administrationskontingenter til SFF?« (SFF er den korresponderende faglige organisation, Sammenlutningen af Firma-Funktionærer).

Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen oplyser endvidere, at direktoratet igennem længere tid har undersøgt forholdene i Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse/SFF. Det oplyses i denne forbindelse, at direktoratet i 1990-91 har afgivet fire redegørelser til Rigsrevisionen om sagen, ligesom et revisionsfirma på direktoratets foranledning har undersøgt

afholdte edb-udgifter samt en edb-handel mellem Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse og SFF.

Jeg kan henholde mig til direktoratets redegørelse. I den forbindelse vil jeg gerne understrege, at sagen ikke vedrører »forvaltning af betroede offentlige arbejdsløshedsmidler«, men forvaltningen af to private foreningers egne penge.

Spm. nr. S 83

Til *miljøministeren* (18/10 91) af:

Aage Brusgaard (FP):

»Er der fra Skov- og Naturstyrelsen udsendt anmodning til de enkelte statsskovridere om at lukke almene veje og private fællesveje i statsskovene for færdsel for lokale beboere og andre brugere, som hidtil uantastet og med hævdret har brugt vejene?«

Grundlag

Spørgeren har fået henvendelse fra borgere i Brovst og Fjerritslev Kommuner om, at veje, der forbinder de to kommuner, f.eks. Nygårdsvej, som er en 3,77 meter bred grusvej gennem Fosdal Plantage, er blevet spærret for færdsel ved opsætning af skilte.

Denne og flere andre veje har tidligere været forsøgt lukket, og ved færdsel på vejene er enkelte borgere blevet antastet og forsøgt retsforfulgt. Borgerne er meget utilfredse med, at deres ret til fri gennemkørsel er taget fra dem.

Fosdal Plantage er statsskov under Hanherred skovdistrikt, og den for mig at se ulovlige lukning er så vidt mig oplyst foretaget af Statsskovvæsenet. Spørgeren vil gerne vide, om det er lovligt.

Svar (25/10 91):

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Skov- og Naturstyrelsen, der har fået spørgsmålet forelagt, har oplyst følgende:

»Nej, Skov- og Naturstyrelsen har ikke anmodet Hanherred statsskovdistrikt om at lukke veje, der hidtil har været åbne for almindelig færdsel.

Spørgsmålet drejer sig om motorkørsel på Nygårdsvej i Fosdal Plantage. Forbudet blev indført for mere end 30 år siden, efter at vejen var istandsat af skovvæsenet. Inden istandsæt-

[Miljøministeren]

telsen var vejen ikke farbar for motorkøretøjer. Skiltningen blev opsat ud fra den opfattelse, at der var tale om en intern skovvej. Motorkørsel på interne veje i statsskovene har været forbudt lige siden den første færdselslov fra 1918.

I sagens anledning har Skov- og Naturstyrelsen i samarbejde med Hanherred statsskovdistrikt foretaget nye undersøgelser af vejens retlige status.

Da disse undersøgelser har rejst tvivl om, at der er tale om en intern skovvej, har Skov- og Naturstyrelsen anmodet Hanherred statsskovdistrikt om at fjerne skiltene. Vejen er derfor nu åbnet for almindelig færdsel.

Skov- og Naturstyrelsen og Hanherred statsskovdistrikt vil yderligere undersøge, om der er andre veje i området, der knytter sig samme problemer til.«

Jeg kan henholde mig til Skov- og Naturstyrelsens foranstående udtalelse.

Spm. nr. S 84

Til *udenrigsministeren* (22/10 91) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil udenrigsministeren redegøre for, hvilke regler der ikke er overholdt af Scanvægt A/S fra Århus, der ikke kan få typegodkendelse af firmaets vægte i Frankrig?«

Begrundelse

Der henvises til artikler i Jyllands-Posten den 18. og 19. oktober 1991.

Svar (1/11 91):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg kan med glæde oplyse, at Frankrig nu har erklæret sig rede til at typegodkende de første af Scanvægts produkter. En typegodkendelse af Scanvægts komplette vejeapparater skulle efter det oplyste ske inden for den næste måned.

Det synes i lyset heraf ikke hensigtsmæssigt at gå nærmere ind i sagens forhistorie.

Spm. nr. S 85

Til *udenrigsministeren* (22/10 91) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Har Dronningborg Maskinfabrik A/S undladt at overholde nogle toldregler, som uden-

rigsministeren postulerer at Scanvægt A/S har overholdt, eller kan udenrigsministeren bekræfte, at begge firmaer støder mod handelshindringer i Frankrig under deres forsøg på godkendelse af deres produkter?«

Begrundelse

Der henvises til artikler i Jyllands-Posten den 18. og 19. oktober 1991.

Svar (1/11 91):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg har ikke i relation til Dronningborg Maskinfabrik A/S udtalt mig til Jyllands-Posten om en overholdelse af toldregler.

Jeg kan derimod bekræfte, at de to firmaer har haft ganske store problemer med at få deres produkter godkendt i Frankrig. Jeg kan endvidere fremhæve, at man fra dansk side meget aktivt har arbejdet for at få løst de pågældende problemer.

Spm. nr. S 87

Til *sundhedsministeren* (22/10 91) af:

Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren kommentere Danmarks Apotekerforenings bestræbelser på at opnå monopolstatus inden for engrosdistributionen af medicin i Danmark?«

Begrundelse

I dagbladene Børsen og Jyllands-Posten oplyses det, at Danmarks Apotekerforening i øjeblikket er i forhandlinger med medicingrossisten Nomecò A/S om et nærmere samarbejde, eventuelt om en overtagelse.

Bliver Nomecò A/S sluttet sammen med Bang & Tegner, der ejes af Danmarks Apotekerforening og er den næststørste medicingrossist i Danmark, vil markedsandelen blive på ca. 80 pct.

Ministeren bedes i svaret oplyse, hvorvidt en sådan sammenslutning er i overensstemmelse med apotekerloven og lægemiddelloven, samt om ministeren vil gribe ind over for en sammenslutning og i givet fald hvordan, og i øvrigt bedes ministeren i svaret oplyse, om ministeren agter at tage lovgivningsinitiativer med henblik på at undgå, at Danmarks Apoteker-

[Køpke Christensen]

forenings monopolstatus ophæves, subsidiært om ministeren vil tage lovgivningsinitiativer med henblik på at hindre, at Danmarks Apotekerforenings monopolstatus fortsat kan udbygges til andre områder inden for handelen med medicin og lægemidler.

Svar (29/10 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Det er mellem bestyrelserne i Nomeco A/S og Bang & Tegner A/S aftalt at søge de to selskaber fusioneret med virkning fra den 1. januar 1992.

Bang & Tegner A/S ejes (gennem et andet selskab) fuldt ud af Danmarks Apotekerforening. Selskabet har hidtil som den eneste grossist forestået distributionen af lægemidler fra DAK-Laboratoriet a/s. Nomeco A/S, der er markedets største lægemiddelgrossist, har i konkurrence med to andre grossistvirksomheder distribueret alle øvrige lægemidler.

Efter fusionen vil Danmarks Apotekerforening være i besiddelse af ca. 21 pct. af aktie- og stemmeandelene for aktionærer, der er i besiddelse af såvel A-aktier som B-aktier. De tilsvarende øvrige aktie- og stemmeandele vil for hovedpartens vedkommende tilhøre to andre aktionærer, hvoraf den ene vil råde over halvdelen af stemmeandelene.

Engroshandel med lægemidler er ikke reguleret hverken i lægemiddeloven eller apotekerloven, og jeg har derfor i givet fald ikke mulighed for at reagere på den bebudede fusion. Konkurrenceforholdene inden for handelen med lægemidler reguleres gennem konkurrenceoven.

Da Apotekerforeningen ikke opnår en bestemmende indflydelse i selskabet, nærer jeg imidlertid ikke betænkeligheder ved fusionen. Tværtimod finder jeg, at de betænkeligheder, der bl.a. ud fra en konkurrenceretlig synsvinkel er ved, at et Apotekerforeningen fuldt ud ejet selskab distribuerer lægemidler til apotekerne, fjernes med fusionen.

Spm. nr. S 91

Til *trafikministeren (22/10 91) af:*

Jørgen Kvist Jensen (KRF):

»Finder ministeren, at det er i overensstemmelse med trafikhavneloven, at en kommunalt styret trafikhavn opretter et aktieselskab til va-

retagelse af havnens serviceydelser og dermed går ind på et erhvervsområde, der altid har været varetaget af private stevedorevirksomheder?«

Begrundelse

Som det fremgår af Det Danske Handelskammers Nyhedsbrev nr. 4 1991 agter Nyborg Havn at etablere et aktieselskab, hvor den bestemmende aktiepost skal ejes af havnen.

Formålet med dette selskab er at tilbyde skibe, der anløber Nyborg Havn, en god og hurtig service specielt ved håndtering af gods og således intensivere omsætningen over havnen.

Svar (29/10 91):

Trafikministeren (Ikast):

I forbindelse med forarbejderne til den nye trafikhavnelov, der trådte i kraft 1. januar 1991, foreslog Sammenslutningen af Danske Havne, at havnene skulle gives mulighed for at kunne engagere sig i stevedorevirksomhed, dvs. godsets håndtering, ekspedition og oplagring. Havnesammenslutningens synspunkt stødte på modstand fra erhvervslivet, der ikke fandt det acceptabelt, at havnene med deres midler, der i alt væsentligt stammer fra betalinger fra havnenes brugere – dvs. erhvervslivet – skulle blive konkurrenter til erhvervslivet, idet dette ville bremse det private initiativ.

Som trafikhavneloven blev udformet, blev der ikke taget stilling til spørgsmålet, men der ligger i forarbejderne en principielt positiv indstilling over for en sådan udvidelse af trafikhavnenes virke. Området for den fremtidige havnevirksomhed må således fastlægges gennem praksis, og det er det, der er ved at ske nu. Sagen fra Nyborg Havn, som der henvises til i spørgsmålets begrundelse, er den første på området, og den vil blive afgjort i løbet af kortere tid.

Spm. nr. S 92

Til *arbejdsministeren (23/10 91) af:*

Villy Søvnal (SF):

»Hvordan forholder ministeren sig til, at en arbejdsledig, der deltager i frivilligt arbejde i anerkendte organisationer, foreninger eller selvhjælpsgrupper, kan anses for at stå til rådighed for arbejdsmarkedet i fuldt normalt

[Villy Søvnald]

omfang under forudsætning af, at den pågældende kan frigøre sig med dags varsel og i øvrigt opfylder de almindelige rådighedsbetingelser, herunder kravet om at være aktivt arbejdssøgende?»

Svar (29/10 91):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Således som spørgsmålet er stillet, kan jeg svare, at ledige, der er aktivt arbejdssøgende, og som kan frigøre sig fra deltagelse i frivilligt arbejde i anerkendte organisationer, foreninger eller selvhjælpsgrupper med dags varsel, opfylder de almindelige rådighedsregler, og de anses således allerede efter gældende regler for at stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Spørgsmålet om lediges beskæftigelse i anerkendte organisationer vedrører imidlertid ikke blot rådighedsreglerne, men også reglerne om fradrag i dagpengene på grund af arbejde og indtægt.

Jeg kan oplyse, at ulønnet beskæftigelse i anerkendte organisationer som udgangspunkt ikke betragtes som arbejde og kan ske uden fradrag i dagpengene, så længe deltagelsen i organisationens arbejde er af beskedent omfang og af tilfældig karakter, således at organisationen ikke er indstillet på den pågældendes arbejdskraft, og så længe der alene anvendes ulønnet arbejdskraft til de omhandlede aktiviteter. Endvidere forudsættes det, at den lediges arbejdsindsats ikke har et større omfang end de andre deltageres indsats.

Spm. nr. S 93

Til *arbejdsministeren* (23/10 91) af:

Poul Andersen (S):

»Hvilke lønvilkår gælder for personer med en videregående uddannelse, der ansættes i jobtilbud i stat, amter og kommuner på andre områder end dem, der svarer til deres uddannelsesmæssige baggrund?«

Begrundelse

I fortsættelse af svaret på spørgsmål nr. S 67 ønskes oplyst, hvilke overenskomstmæssige regler og lønvilkår m.v. der gælder for personer med en videregående uddannelse, der ansættes i jobtilbud uden for deres normale ansættelsesområde.

Baggrunden er oplysninger om, at personer med en videregående uddannelse får op til 22.000 kr. i månedsløn, selv om de ikke er ansat i funktioner, der svarer til deres uddannelsesmæssige baggrund.

Svar (29/10 91):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Ledige, der opfylder kravene i lov om arbejdstilbud til ledige, har ret til et rimeligt arbejdstilbud. Arbejdstilbud skal så vidt muligt gives inden for den lediges sædvanlige arbejdsområde, og det skal være rimeligt under hensyntagen til den lediges arbejds- og uddannelsesmæssige forudsætninger, afstand fra bopæl samt andre personlige forhold.

Som nævnt i svaret på S 67 skal arbejdet tilbydes på en almindelig arbejdsplads på almindelige løn- og arbejdsvilkår. Hvis arbejdet ikke er omfattet af en kollektiv overenskomst, skal der gives de løn- og ansættelsesvilkår, som efter kollektiv overenskomst gælder for ansatte uden støtte ved tilsvarende arbejde. Findes der ingen kollektiv overenskomst for tilsvarende arbejde, ydes de sædvanlige løn- og arbejdsvilkår for det pågældende arbejde.

Hvis en person med videregående uddannelse ansættes i et arbejdstilbud på et andet område end det, der svarer til den pågældendes uddannelsesmæssige baggrund, skal personen aflønnes i overensstemmelse med de lønregler, der gælder for det aktuelle arbejdsområde, jf. ovenfor.

Spm. nr. S 94

Til *statsministeren* (24/10 91) af:

Kaj Poulsen (S):

»Vil statsministeren oplyse, om regeringen har planer om, at handicappede, der har behov for personlig assistance for at kunne udøve et erhverv, i fremtiden skal behandles som personer, der er udsat for en social begivenhed?«

Begrundelse

Spørgsmålet stilles på baggrund af, at arbejdsministeren flere gange har forsøgt at smyge sin arbejdsmarkedsregulering forpligtelse af sig og overgive ordningen om personlig assistance til handicappede i erhverv til socialministerens ressort.

[Kaj Poulsen]

Arbejdsministerens adfærd i denne sag findes besynderlig, idet Folketinget og regeringen gentagne gange har udtrykt enighed om, at handicappedes problemer skulle løses inden for den sektor, hvor problemerne opstår. Handicappedes arbejdsmarkedsproblemer må ikke gøres til et socialt problem.

Svar (31/10 91):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Forsøgsordningen for personlig assistance til handicappede i erhverv har nu eksisteret i godt 3 år. De foreløbige erfaringer med ordningen har overvejende været positive, men der har fra flere sider været ønske om, at sagsgangen skulle forenkles.

Ordningen er placeret dels i det sociale system, dels i det arbejdsmarkedspolitiske system, idet ansøgning om personlig assistance rettes til social- og sundhedsforvaltningen (bistandskontoret) i ansøgerens bopælskommune og sagen afgøres i arbejdsformidlingen.

Da det synes hensigtsmæssigt at samle administrationen af ordningen ét sted, har socialministeren og arbejdsministeren drøftet, hvor ordningen skulle placeres, såfremt ordningen blev gjort permanent.

På baggrund af disse overvejelser vil regeringen i den nærmeste fremtid fremsætte lovforslag om, at personlig assistance til handicappede placeres under Arbejdsministeriet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 79:

Forslag til lov om eksportkredit.

Af industriministeren (Anne Birgitte Lundholt).

(Fremsat 30/10 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Bjørn Westh (S):

Det er en vigtig lov, vi her skal behandle. Det er vigtigt både for beskæftigelsen og for virksomhedernes udviklingsmuligheder, at der er en god eksportkreditordning her i landet.

Det er ikke mindst vigtigt, at nyetablerede, mindre virksomheder og virksomheder, der

skal påbegynde eksport, kan få gode vilkår i starten, og det er vel også det, Berlingske Tidende har tænkt på, når man taler om, at ungdomskoven i dansk erhvervsliv skal have gode muligheder, og peger på, at lovforslaget ikke må betyde, at de bliver ladt i stikken. Jeg har også forstået, at Industrirådet har gjort sig de samme bekymringer. Det behøver ikke nødvendigvis at blive konsekvensen af lovforslaget, men det kan det blive, hvis vi ikke passer på.

Lovforslaget er en logisk konsekvens af gennemførelsen af EF's indre marked, og det skal sikre, at der ikke gives statsstøtte til almindelige, kommercielle kreditter. Det ønsker vi ikke der skal være, vi håber også, at de bliver afskaffet i andre lande, og vi mener, at ministeren må sikre det, inden man bliver alt for rigoristisk her i landet.

En sådan kontrol af, at der ikke sker ulovlig statsstøtte, foregår selvfølgelig lettest, når kreditterne gives af et særskilt selskab. Vi tror, at det er rigtigt at oprette et sådant selskab, og vi tror også, at det er rigtigt at gøre det nu, så man kan tage konkurrencen op med de selskaber, der ellers frit kunne passere grænsen efter den 1. januar 1993.

Det er vigtigt at bemærke, at EF ikke stiller krav om, at kommercielt drevne eksportkreditselskaber skal være ejet af staten eller private eller eventuelt af begge i fællesskab. EF stiller os frit med hensyn til ejerform, og Socialdemokratiet mener, at et statsligt selskab vil være den bedste garanti for den ungskov, jeg før omtalte. Ungskoven skal hjælpes, risikovillighed skal ind her som et succeskriterium for ordningen. Men et velfungerende eksportkreditfirma vil også tabe penge, og her er vi bange for, at et privat, kommercielt selskab i sine bestræbelser for at opnå størst muligt resultat vil være fristet til at være for påholdende over for nye virksomheder og nye eksportfremstød. På den baggrund er vi meget skeptiske over for regeringens ønske om frasalg til private, og dette punkt må drøftes grundigt i udvalget.

Vi vil i udvalget også drøfte de fortsatte statslige garantier over for ulande og Østlande. Vi ønsker, at der skal være tilstrækkelige midler og gode vilkår. Vi vil gerne være med til at effektivisere og forenkle administrationen, hvor det er muligt. Det er vigtigt for erhvervslivet med en meget effektiv administration her, og mit indtryk er, at det gamle system somme